

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Costul și binecuvântările uceniciei

Fiți puternici! Trăiți cu credință în acord cu principiile Evangheliei chiar dacă alții din jurul dumneavoastră nu o fac deloc.

Președinte Monson, vă iubim. V-ați implicat trup și suflet în fiecare chemare pe care v-a dat-o Domnul, mai ales în oficiul sacru pe care îl dețineți acum. Această întreagă Biserică vă mulțumește pentru slujirea fermă și pentru devotamentul statornic față de îndatorire.

Cu admirație și cuvinte de încurajare pentru toți care vor trebui să rămână fermi în aceste zile din urmă, mă adresez tuturor, în special tinerilor Bisericii, și vă spun că, dacă nu vi s-a întâmplat încă, vă veți vedea puși cândva în situația de a vă apăra credința sau poate chiar de a îndura unele nedreptăți pentru simplul fapt că sunteți membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. În astfel de momente va trebui să fiți atât curajoși, cât și civilizați.

De exemplu, o soră misionară mi-a scris recent: „Colega mea și cu mine am văzut un bărbat stând pe o bancă în centrul orașului și mâncându-și prânzul. În timp ce ne apropiam,

el și-a ridicat privirea și a văzut ecusoanele noastre de misionare. Cu o expresie înfiorătoare pe chipul său, a sărit în picioare și și-a ridicat mâna să mă lovească. M-am ferit la timp, în schimb el a scuipat mâncarea pe mine și a început să ne înjure folosind cele mai oribile cuvinte. Ne-am îndepărtat fără să spunem nimic. În timp ce încercam să îmi șterg mâncarea de pe față, am simțit cum am fost împroșcată cu piure de cartofi în ceafă. Uneori este dificil să fii misionar, deoarece chiar atunci am vrut să mă întorc, să-l apuc pe acel omuleț și să-i spun: «HEI, CE CREZI CĂ FACI?». Dar nu am făcut-o”.

Acestei misionare dedicate îi spun: Copilă dragă, în felul tău umil te-ai alăturat unui grup de femei și bărbați foarte deosebiți care, după cum spune profetul Iacov din Cartea lui Mormon, s-au „gândit la moartea [lui Hristos] și [I-au purtat] crucea și [au suportat] rușinea lumii”¹.

Într-adevăr, Nefi, fratele lui Iacov, a spus despre Hristos Însuși: „Și lumea,

din cauza nedreptății ei, Îl va judeca pe El ca pe un lucru de nimic; prin urmare, ei Îl biciuiesc, iar El rabdă; și Îl lovesc, iar El rabdă. Da, ei Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bunătății Sale pline de iubire și a îndelungatei Sale [răbdări față de] copiii oamenilor”².

Asemănătoare experienței Salvatorului este lunga istorie în care profeții și apostolii, misionarii și membrii din fiecare generație, toți cei care au încercat să răspundă chemării date de Dumnezeu de a aduce familia umană pe „o cale cu mult mai bună”³, au fost întâmpinați cu refuz și au trebuit să plătească un preț foarte dureros de mare.

„Și ce voi mai zice [despre ei]?”, întreabă autorul cărții Evrei.

„[Ei care]... au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei... au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe...”

[Au văzut]... pe morții lor înviați; [iar] unii... au fost chinuiți...

au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare;

au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți [și] munciți –

ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.”⁴

Cu siguranță că îngerii din cer au plăns în timp ce au consemnat cât de scump a fost plătită ucenicia într-o lume care este adesea ostilă poruncilor lui Dumnezeu. Salvatorul Însuși a vărsat lacrimi pentru cei care, de sute de ani, fuseseră respinși și uciși în slujba Sa. Iar atunci era El Însuși respins și urma să fie ucis.

Isus a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și uciți cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte

ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!

Iată că vi se lasă casa pustie”⁵.

Această afirmație conține un mesaj pentru fiecare tânăr și tânără din această Biserică. Poate că vă întrebați dacă merită să apărați cu curaj valorile morale în liceu sau să mergeți în misiune doar pentru a vi se lua în derâdere cele mai prețuite credințe sau să duceți o luptă împotriva unei societăți care, în mare parte, ridiculizează uneori viața religioasă devotată. Da, merită, deoarece alternativa ar fi să ne rămână „casa pustie” – oameni pustiți, familii pustiite, cartiere pustiite și națiuni pustiite.

Acest lucru ne arată povara pe care o poartă cei chemați să transmită mesajul mesianic. Pe lângă faptul de a preda, încuraja și îmbărbăta pe alții (aceasta este partea plăcută a uceniciei), din când în când aceiași mesageri sunt chemați să își facă griji, să avertizeze și, uneori, doar să plângă (aceasta este partea dureroasă a uceniciei). Ei știu foarte bine că drumul care duce la pământul făgăduit „unde curge... lapte și miere”⁶ trece pe la Muntele Sinai, plin de lucruri pe care trebuie să le facem sau să nu le facem⁷.

Din nefericire, mesagerii care transmit porunci oferite în mod divin sunt adesea la fel de nepopulari azi precum au fost în vechime, așa cum pot confirma acum cel puțin două surori misionare care au fost scuipate și împrăștate cu piure de cartofi. *Ura* este un cuvânt neplăcut, totuși există oameni care azi ar spune, asemenea coruptului Ahab: „Îl urăsc [pe profetul Mica], căci nu-mi procește nimic bun, nu procește niciodată decât rău”⁸. O astfel de ură față de sinceritatea unui profet l-a costat pe Abinadi viața. El i-a spus regelui Noe: „Pentru că am vorbit cuvântul lui Dumnezeu,

voi m-ați judecat pe mine cum că sunt nebun”⁹ sau, am putea adăuga, demodat, patriarhal, habotnic, aspru, închis la minte, depășit și învechit.

Este la fel cum Domnul Însuși S-a plâns profetului Isaia:

„[Acești] copii... nu vor să asculte Legea Domnului;

[Ei] zic văzătorilor: «Să nu vedeți!» și prorocilor: «Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite!

Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!»¹⁰.

Din păcate, tinerii mei prieteni, aceasta este o trăsătură a vremurilor noastre, aceea că, dacă oamenii vor dumnezei, ei vor dumnezei care nu îi solicită mult, dumnezei comozi, dumnezei lejeri care nu numai că nu tulbură ordinea firească a lucrurilor, dar nici nu oferă îndrumare pozitivă, dumnezei care ne bat încurajator pe spate, ne fac să chicotim și ne spun să zburdăm în voie.¹¹

Este ca și cum omul L-ar fi făcut pe Dumnezeu după chipul său! Uneori – iar acest lucru este cea mai mare ironie dintre toate – acești oameni vorbesc despre Isus ca și cum El ar fi un Dumnezeu „comod”. Serios? El, care nu numai că a spus să nu încălcăm poruncile, ci nici să nu ne *gândim* să le încălcăm. Și că, dacă ne gândim să le încălcăm, le-am încălcat deja în inima noastră. Vi se pare că aceasta este o doctrină „comodă”, plăcută urechii și la modă în adunările publice?

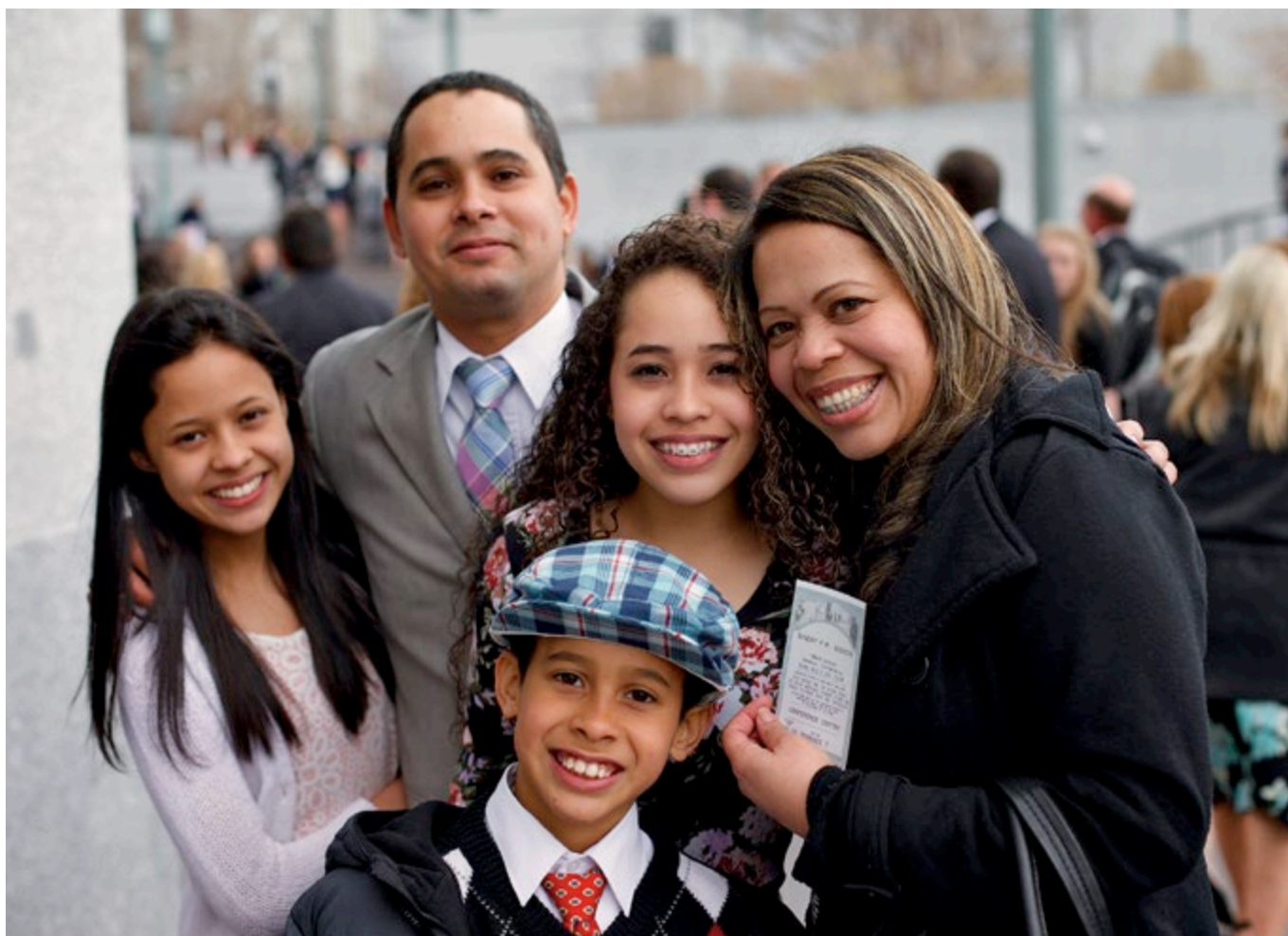
Dar cei care vor doar să se uite la păcat sau să-l atingă de la distanță? Isus a spus cu asprime că, dacă ochiul te face să cazi în păcat, să-l scoți. Dacă mâna te face să cazi în păcat, să o tai.¹² „N-am venit să aduc pacea, ci sabia”¹³, i-a avertizat El pe cei care credeau că spunea doar linguşeli banale. Nu e de mirare că, după fiecare predică, comunitățile locale „[L-au rugat] pe Isus să plece din ținutul lor”¹⁴. Nu e de mirare că, după fiecare miracol, puterea Sa nu era atribuită

lui Dumnezeu, ci diavolului¹⁵. Este evident că acea întrebare cunoscută „Ce ar face Isus?” nu va produce întotdeauna un răspuns convenabil.

La apogeul slujirii Sale în viața muritoare, Isus a spus: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”¹⁶. Pentru a fi sigur că au înțeles despre ce fel de dragoste era vorba, El a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”¹⁷ și „oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor”¹⁸. Dragostea asemănătoare celei a lui Hristos este lucrul de care avem cea

mai mare nevoie pe această planetă, în parte pentru că dreptatea ar trebui să o însoțească întotdeauna. Așadar, dacă dragostea este sloganul nostru, așa cum *ar trebui* să fie, atunci, prin cuvântul Său, Cel care este întruchiparea dragostei, trebuie să abandonăm păcatul și orice formă de încurajare a acestuia în alții. Isus a înțeles limpede ceea ce mulți din cultura noastră modernă par să uite: că este o diferență enormă între porunca de a ierta păcatul (lucru pe care El îl putea face cu o capacitate infinită) și avertizarea împotriva tolerării acestuia (lucru pe care El nu l-a făcut nici măcar o dată).

Dragi prieteni, în special prietenii mei tineri, fiți curajoși! Dragostea pură asemănătoare celei a lui Hristos, izvorâtă dintr-o dreptate sinceră, poate schimba lumea. Depun mărturie că Evanghelia adevărată și vie a lui Isus Hristos este pe pământ, iar dumnea-voastră sunteți membri ai Bisericii Sale adevărate și vii și încercați să o faceți cunoscută. Depun mărturie despre această Evanghelie și această Biserică, în special despre cheile restaurate ale preoției, care conferă putere și eficiență rânduielilor salvatoare. Sunt la fel de sigur că aceste chei au fost restaurate și că aceste rânduieli sunt din nou

disponibile prin Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă cum sunt de faptul că stau la acest pupitru înaintea dumneavoastră și că dumneavoastră stați înaintea mea în această conferință.

Fiți puternici! Trăiți cu credință în acord cu principiile Evangheliei chiar dacă alții din jurul dumneavoastră nu o fac deloc. Apărați-vă crezurile în mod civilizată și cu înțelegere, dar apărați-le! De-a lungul istoriei, multe glasuri înspirate, inclusiv cele pe care le veți auzi în cadrul acestei conferințe și cel pe care tocmai l-ați auzit, al Președintelui Thomas S. Monson, v-au îndrumat către cărarea uceniciei creștine. Este o cărare strâmtă și o cărare îngustă, nu foarte flexibilă în anumite locuri, dar poate fi palpantă și parcursă cu succes având „fermitate în Hristos... o strălucire perfectă a speranței și o iubire de Dumnezeu și de toți oamenii”¹⁹. Urmând cu curaj o astfel de cărare, veți dezvolta o credință de neclintit, veți găsi adăpost împotriva vânturilor potrivnice care bat, chiar a săgeților în vârtejuri, și veți simți tăria Mântuitorului nostru asemenea unei stânci, pe care, dacă vă clădiți o ucenicie statornică, *nu puteți* cădea.²⁰ În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Iacov 1:8.
2. 1 Nefi 19:9.
3. 1 Corinteni 12:31; Eter 12:11.
4. Evrei 11:32–38.
5. 1. Matei 23:37–38.
6. Exodul 3:8.
7. Vezi Exodul 20:3–17.
8. 2 Cronici 18:7.
9. Mosia 13:4.
10. Isaia 30:9–11.
11. Vezi Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), p. 15–16.
12. Vezi Matei 5:29–30.
13. Matei 10:34.
14. Marcu 5:17.
15. Vezi Matei 9:34.
16. Ioan 15:12.
17. Ioan 14:15.
18. Matei 5:19; subliniere adăugată.
19. 2 Nefi 31:20.
20. Vezi Helaman 5:12.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Președinția celor Șaptezeci

Povara plăcută a uceniciei

Este un privilegiu să ne susținem conducătorii; acesta este asociat cu responsabilitatea personală de a purta împreună povara lor și a fi ucenici ai Domnului.

Anul trecut, pe data de 20 mai, o tornadă puternică a provocat pagube majore în suburbiile orașului Oklahoma, din centrul Americii, distrugând o zonă de peste 1,6 km lățime și de 27 de km lungime. Această furtună, formată dintr-o serie de tornade devastatoare, a schimbat peisajul și viețile oamenilor din acea zonă.

La doar o săptămână după acea furtună, am fost desemnat să vizitez zona în care casele și bunurile oamenilor fuseseră împrăștiate prin toate acele cartiere răvășite, în care totul era la pământ.

Înainte să plec, am vorbit cu iubitul nostru profet, președintele Thomas S. Monson, care se bucură enorm de astfel însărcinări în slujba Domnului. Cu respect față nu numai de oficiul dânsului, ci și de bunătatea sa, am întreat: „Ce vreți să fac? Ce vreți să spun?”

Dânsul mi-a luat ușor mâna, așa cum ar fi făcut cu fiecare dintre victime și fiecare dintre cei care ajutau în urma distrugerii ce avusese loc acolo, și a spus:

„În primul rând, spune-le că îi iubesc.

În al doilea rând, spune-le că mă rog pentru ei.

În al treilea rând, te rog să le mulțumești tuturor celor care ajută”.

Ca membru al Președinției celor Șaptezeci, puteam simți greutatea de pe umerii mei în cuvintele adresate de către Domnul lui Moise:

„Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor...”

Eu Mă voi coborî și îți voi vorbi acolo; voi lua din Duhul care este peste tine [Moise] și-L voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur”¹.

Acestea sunt cuvinte din vechime și, totuși, căile Domnului nu s-au schimbat.

În prezent, în cadrul Bisericii, Domnul a chemat 317 bărbați să slujească în opt cvorumuri în calitate de Cei Șaptezeci, pentru a-i sprijini pe cei Doisprezece Apostoli să ducă sarcina pusă pe umerii Primei Președinții. Accept cu bucurie din toată inima acea responsabilitate, așa cum o fac și frații mei în slujire. Totuși, noi nu suntem singurii care participă la